

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Wedel-jarlsberg, Fr. Chr.

Mindet : et lidet dansk original Skuespil i een
Akt. Musiken af [Ped.] Foersom.

Odense : Trykt paa Forfatterens Forlag hos S.
Sempel, 1805

29 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Wedel Jarlsberg.

Windet.

1805.

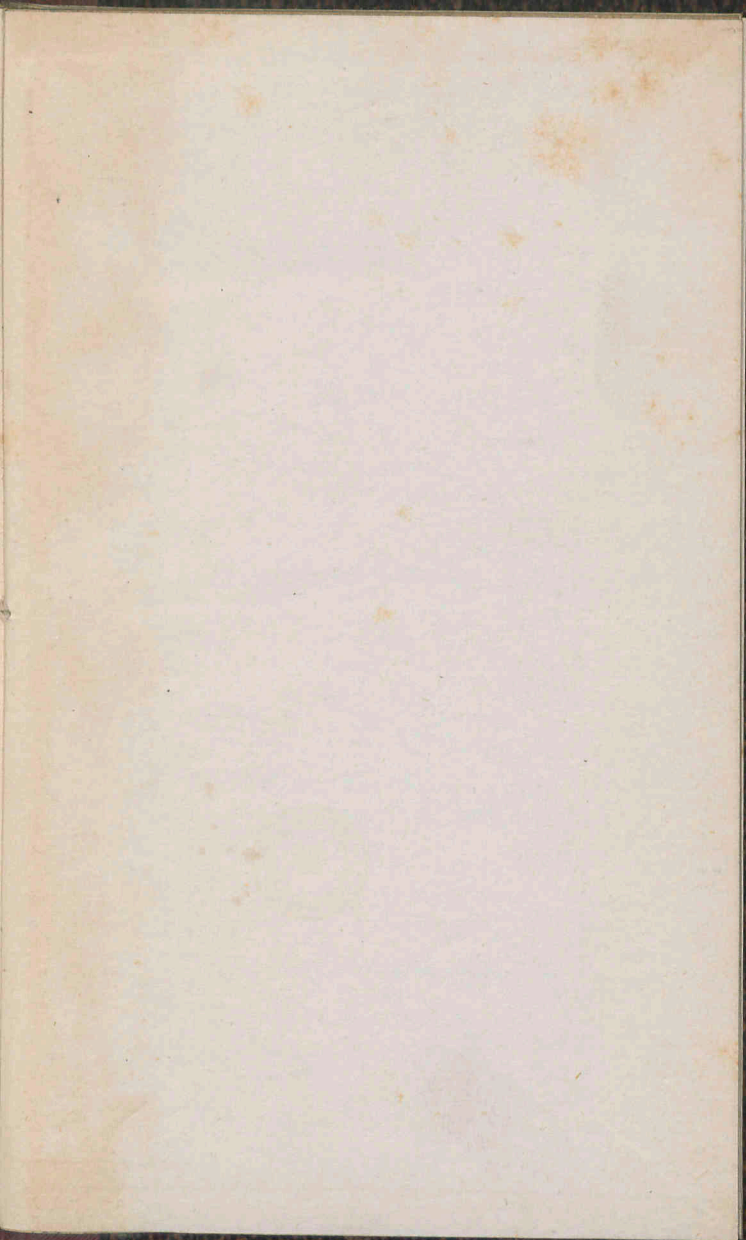
55, - 234.

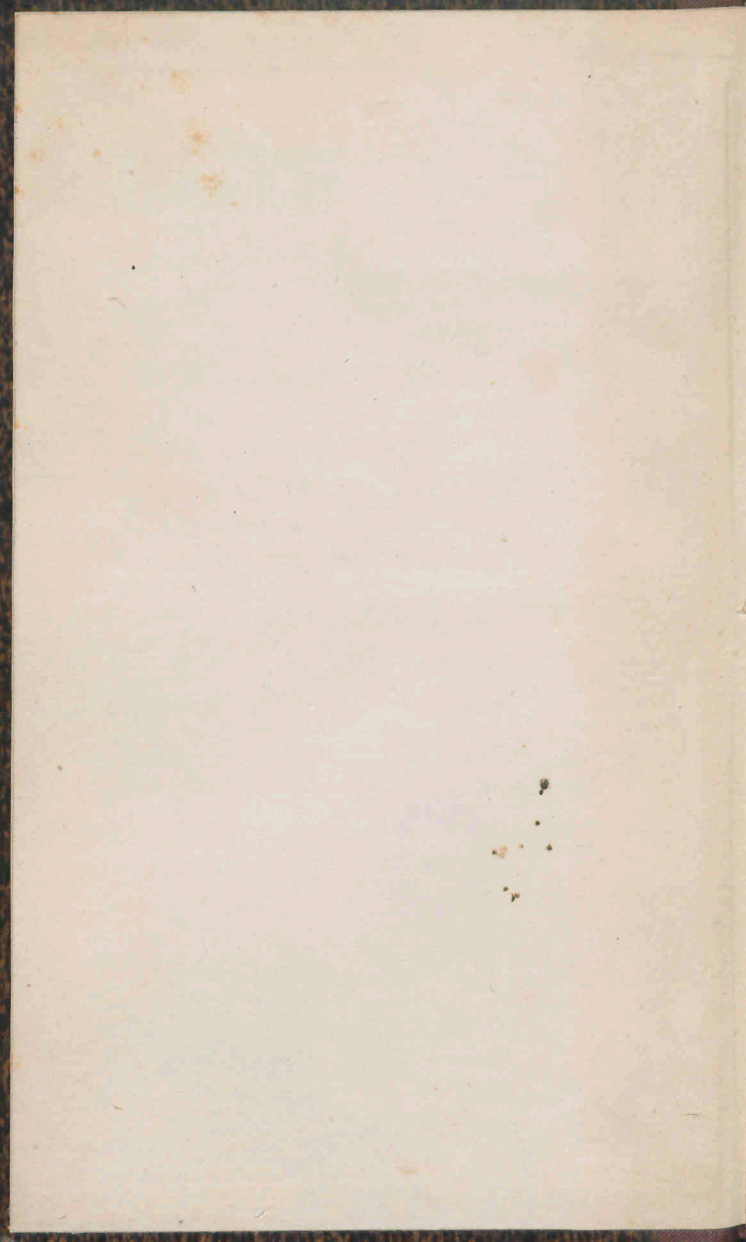
Det Kgl. Bibliotek

130024715907

M i n d e t . *Helstikken
Malin
1865.*

Et lidet dansk original Skuespil i een

55. 204.
Akt,

af

F. C. Friherre Wedel Jarlsberg,
Kammerherre og Major af Landeværnet.

Musiken af Organist Foersom.

Odense, 1805.

Trykt paa Forfatterens Forlag hos S. Zempel,
Cler af Høns Stifts Adressecomtoir og Bogtrykkerie.

Min Søster

Grevinde K a n t z a u

paa Brahesborg i Fyen, helliges paa
hendes Fødselsdag den 2den April, dette
libet Minde, et Forsøg paa uvant Arbeide.

Odense 1805.

Personerne.

Willemsen, en Selvejerbonde, gammel Mand.

Wilhelm, hans Son.

Gunilda, hans Datter.

Trine, Willemsens Kone.

Arild, en svensk Landmands Son, i Tjeneste
hos Willemsen.

Ottesen, en Kiøbenhavns Borger, Willemsens gode Ven.

Scenen er en Plads under aaben Himmel med nogle Træer omgivet, ved Strandbredden mellem Kiøbenhavn og Helsingør, eller dog i Nærheden af Kiøbenhavn. I Grunden staaer et Mindesmærke blot med Indskrift: I den April.

1ste Scene.

Gunilda.

(Kommer tavs frem mellem Træerne og hæng-
ger en Krands af Immergrønt og Blomster,
som: efter Vårstiden ere passende, paa Mins
desmærket); (hun gaar).

2den Scene.

Arild.

(Kommer fra den anden Side, og gjør det
samme som Gunilda). (Da han seer Krandsen)

Ha! allerede Wilhelm her har været!

Han elsker min Gunilda, dog umueligt

han elske hende kan, saa høit som jeg.

3die Scene.

Arild. Wilhelm (Kommer og hænger ligesledes en Krands paa Mindet.)

Arild.

Troer Wilhelm, at det ey har krænket Arild nok, at han ej var den første? — Skal denne være ham en nye Bebrejdelse?

Wilhelm.

Jeg ingen Krands har hængt paa Mindet før, end denne, dog burde jeg, som Dansk, den første have været.

Arild.

Nej aldrig! aldrig! du er kun Gunildas Broder, hvad jeg er, det du veed. Men sig alvorlig: har din Haand ej hængt hiin første Krands paa Mindet?

Wilhelm.

Nei!

Oprigtig Nei! —

Arild.

Men hvo har kunnet være den Uforskammede? der vilde spotte mig? hjælp mig Gunildas Broder, at jeg opdager ham, at jeg kan hævne mig. —

Wil-

Wilhelm.

Nej aldrig! du
til uretfærdig Hævn laae Wilhelm Haanden byde,
og aldrig Arild, før anmodede om sigt.
Er ikke dette Minde og helligt for enhver,
som elsker danske Folk, og føler Danstes Bærd?
Har ikke hver Mand ret at hædre det?
og hvorfor ikkun Net, hvor Hæder selv er Pligt!

Arild.

Tilgiv! jeg hædrede kun den Dag, som Minder
nævner,
jeg hædrede kun min Gunildas Fødselsdag!
for den jeg troede og, at Wilhelm bandt sin Krands.

Wilhelm.

Gunildas Fødselsdag gjør Dagen dobbelt festlig,
jeg elsker Gunild højt, men selv tilgav hun ej
sin hendes Broder glemte at hædre, Hædreland
i Klække Brodres Hæder; Hun selv paaskyndede,
hiin rædselsfulde Dag, de sande Danstes Til
at søge Waabenbrug. Og Venkskab byder selv
for stedse at erindre hiin Dag, hvor Arild stod

[og

og kiempede som Danst, den Dag, hvor Retfærds
Sag (a)
forenede Nationer, som af Naturen er bestemt at
være Venner
Den over Politik og Fordom Sejer vandt.

Arisk.

Ah! lykkelig er du! Indbildnings Tryllekraft
og Hjertet, som der staar for Alt hvad stort og
ædelt,

Har fængslet din Forstand; Men troer du at Uhyret
som navnes Politik, troer du forældet Fordom
ved Tapperhed og Mod sig lade overvinde?

Bed Kiættens Baabendands de Usle sig vel skjule
og lad end Millioner for Retfærds Forsvar falde
de lee! og finde Slaver nok, som ogsaa kiampe
for dem mod Retfærds Sag. — Med mere Lyst
vist nok,

jeg Sværd ej kunde drage, thi Sagen sælles var;
og der, hvor Voldsmand truer, hver kjæft og ædel Mand

a) Uagtet Kampen, som bekjendt, blev fuldkommen
overladt os Danske, saa vil dog enhver som veed,
ikke allene at mange brave Svenske sætade den
Dag med paa Skibene; men især de som have
havt Leilighed til at erfare den svenske Na-
tions almindelige Stemning den Tid imod os
Danste, som selv dens beste Digtene i Hoveds
vedstaden have været Tolk for, give Forfatteren
Ret til at bruge hiint Udtryk: „Den Dag,
hvor Retfærds Sag forenede Nationer“.

til Benner's Forsvar iler. Jeg kiendte Gunild ej,
jeg ellers havde gjort, om mueligt endnu mere!

Wilhelm.

Meer, brave Arild! meer du ikke kunde gjøre,
du kjempede som Mand, stod paa anviste Post,
til sidste Djeblit, da Myrderiet slap;
da til'de du til Hielp de kjætte Baabenbrødre
beregned' rædsom skjont med Blod, som stod for Retfærd,
for Fædreland, for Møe, for Viv, for Ven og Olding
saaledes Arild dig vor Gunild lærte kiende,
og festlig var den Dag, da du for første Gang
kom i vor Faders Huus.

Arild.

Jeg gjorde kun min Pligt;
Og Wilhelm! ærlig talt, jeg troer Nationers Hæder,
ved stolt og hyppig Roes ej vinder det den bør,
der er Fornærmelse at rose uophørlig
den Daad, som Manden er, naar Lejlighed ham bydes
beredt paa nye at vise; — og naar var Nordboe feig? —

Wilhelm.

Beskæden er din Stolthed, jeg ærer den som Dank
og som din Ven. Sandt nok den Roes, som Fienden selv
er tvungen til at give tapper Daad, og Roes,
som b) fremmed kiæt Nation tillagde sine Stridsmand;

b) Formodentlig erindrer sig Enhver, som har læst
Aviserne, at selv den franske Keiser Napoleon
brugte dette Udtryk om de Frankes Forsvar mod
Engelsmandene ved Boulogne.

„de stred som danske Mand,“ for tappert Folkeslag
er jo den stionneste, den ædelste Trophæ! —
Men dette Mindesmærke sat' ej Folket for
at hædres derved selv, kan Borgertkiærlighed
og Benktab sætte det for faldne Brødre;
og Børneborn indpræntes skal Taknemlighed
for Brave, som der faldt endog for usødt Slægt.
— See hist! de Gamle selv til hellig Sted heniile,
en Fremmed følger dem! —

Arild.

Jeg gaaer for at opsøge
Gunilda hvor hun er. —

4de Scene.

Wilhelm. Willemfen. (med Moder Trine und
der Armen) Ottesen.

Willemfen

Saa ret min Son, jeg seer at Morgenrøden,
ej fandt den raske Yngling lovende;
din Fader sov ej heller, langt før den første Straale,
af Lyset skimtede, veeg Sønnen fra hans Leje;
din Moder sov ej heller, vi vixelviis tog Ordet,
enhver af os fortaide alt det, som stort og ædelt,
om festlig Dag vi vidste, og fælleds Høielse,
indglød Taknemlighed i vore rørte Hjerter,

mod

mod Levende og Faldne, som Kiæt bestod i Rampen,
 og mod enhver der Kiæt og redelig, som Kongens,
 som Fredriks, Landets Ven, hiin store Prævedag,
 sig vilste; vi nu komme, vor Tak ved Tegn at yde,
 thi simpel Tølt er skønnest for Hjertets Følelse.
 (De to Gamle hænge hver sin Krands paa
 Mindet)

Erine. (omfavner Wilhelm)

Søn! tag og du imod en Moders samme Tak!
 Det at og du en Dag maae Glæden nyde,
 at favne Børn, som og fortjene Moders. Tak!

Wilhelm.

Min Willie den var god, men, bedste Moder! jeg,
 ja ikke kom i Kæft med Fienden; O! hvis jeg,
 dog dengang havde været i vores Arilds Sted!

Willemsen

Jeg kiender Søn, dit Hjerte, du ogsaa have
 de gjort,
 det samme som vor Arild — Ej altid vundet Slag,
 ej Død paa Kampepiadsen, ej Ar, ej knuset Lem,
 gi'r Ret til Hekte: Navn, som Hæders, Tak ledsager,
 Men Fad'ren mindst det sammer, højt Sønnen
 Tak at yde
 for opfyldt Pligt —

(han trykker ham fortroelig Haanden)

Ottesen

Ottesen.

Men Vennen — har dog vel,
en hellig Adkomst til at være Tolk for Verden,
hvor stolt Beskedenhed gjør Fader; Hjertet tavs?
Alt lange nævntes Wilhelm, i Baabenbroders Sam-
ling,
med Agtelse, og Dagen helliget er hans Minde,
saavel som saldne Broders.

Willemsen.

Ja, ogsaa dette Gode
frembragte Hædersdagen, at alt for længe saar de
Foreningsb. and blev knyttet blandt Borgeren og Bonden.
c) Da Landeværnet tilde. med dem tildrekte Penne,
tilqvæsted Baabenbroder, saae Hovedstadens Borgere,
i dem kun frie Krig're! og Bondesønnen lærte,
da han saae Stadens Ungdom med Iver øve Baas-
ben;
at Borgeren ej troede, at Bonden kun allene,
var skabt at føre Baaben — det sømmede ej anden!
Nu Fædrelandets Forsvar blev virk'lig Hæders,
Ejffel
for

e) Det skønne Træk af det første Landeværn, som ved
Kjøbenhavn blev organiseret, nemlig: at de strax
gik til Kvæsthuset med den Gratification som blev
givet dem og uddeelte samme blandt de Gaarede,
som der efter Batalillen bleve vleyede, er formor-
dentlig alle mine Landsmand saa bekiendt, at
denne Note neppe behøvedes.

for alle danske Mænd, da Bondens ædle Stand,
med Borgerens kan deele Agtelse og Hæder.

Ottesen.

Sandt nok! ukiendt var ej vor gode Konges Hensigt;
Men flere Aars Anordning, ej kunde virke det,
som denne skionne Dag.

Willemsen.

(tager Satten i Haanden i bedende Stilling)

O milde Gud! at aldrig,
det sorte Avind lykkes, at rive falleds Vaand,
itu, som blant Nationer htiin skionne Dag har knyttet!

at evig hver Forræder maae gyse, blot han skuer,
det simple Mindesmærke!

(han sætter Satten paa igjen)

Ottesen.

Ven! naar den frue Bonde,
som du først lærer tænke, og Kjøbstæds Ungdom væns
nes til,
at ansee Landboe, Syssel som hæderligste Arbejd,
naar Kundskab leder det; — naar Unadom tidlig lærer,
at indsee Landets Krav, at kiende Landets Love,
som sættes for hver Borger — naar Dørligheds Skol
lers Fængsel
til Kundskabstempler skabes, ey blot at danne Lærde,
men kloge, nytt'ge Mænd; — Naar Værn til Six-
lens Hvile,
som

som Leeg alt tidligt fører det Vaaben som engang,
i Mandens diærvte Haand skal vorde Landets Bærn;
O da vil Arind aldrig paaligste kunne Danske,
hiint merke Tidens Vaand!

Willemsen.

Det ogsaa er mit Haab! — Tak være gode Konge,
og Tak vor Frederik, hvis første Tanke kun,
er Landets Vel, for raste Visdom, som hvert Skridt,
gik Maalet nærmere. Da er regiere Glæde,
som ellers kun er Byrde, naar Folket kun adlyder,
den Lov, det neppe kender, langt mindre den for-
staaer,
af Vane blot som Slaven, og anseer Lov som Lanker.

Ottesen.

Og da vil Sonnens Helbred og tidlig' Vert ej mere
af Olding og af Enken betragtes som Ulykke,
naar Dreng med Dreng lappes, hvem først skal
blive værdig
at nævnes Landets Forsvar, naar Drengen allerede
i Borne, har det læret at elske Pligt, som fører
til Hæder, og han alt i Skolen bliver dannet,
til — Krieger, naar hans elskede Fædreland ham kalder,
men ellers usforstyret i Ynglings rask Alder
med Olding og med Enken, som sønlig Pligt det kræver,
kan dele Svedens Sold:

Erine.

(Hun har imens sadt paa en Græsbank, og hørt til, beskæftiget med noget Syetøj, henhørende til Bondepige. / Pynt.)

Jeg kun er en enfoldig Kone, men prise gjør jeg Gud, der gjorde Wilhelm stærk og stærk, som her var Gamle i yngre Aar det var, og Herre! han kan troe, min Gunild ikke mindre, hvad Hjertes Mod angaaer paa Slægter vores Fa'r. — d) Man havde indbildt hende, at der i Kiøbenhavn foreenet Piger vare, som da, naar Fienden kom, selv mod ham fægte vilde. Hun ej til Taals sig gav indtil i Byen selv ved Benner hun erfoer, at der i Kiøbenhavn vel vare Fruentimmer, som ansaae Døden selv, som Leeg mod Slaverie, som tænkte Helte — Itg, men og at Mand'nes Tal var stort nok at forsvare et elsket Fødeland mod Fiendens Bove:Stykke. Det var just samme Dag! (Hun veger til Windet) Og ydermere det — var hendes Fødselsdag!

Willems

d) Endeel af Kiøbenhavns smukke Rion, skulle vire felig den Gang have taget den Aftale, at gribe til Vaaben i Tilfælde at Staden var kommen i Fare, og i Følge den Stemning, som Forfatteren selv har havt Leilighed at lære at kende hos saa mange, tvivler han aldeles ikke paa at Forsættet jo var blevet udføret.

Willemsen. (hastig)

Ha! sandt min Erine, men hvor er hun min Gunilda!
jeg glemte dig mit Barn! tilgiv! men Hjertet var
opfyldt med høje Tanker om elskede Fødeland.

Ottefen.

Saa burde i hvert Land især hver Statsmand tænke:
først Fædrelandets Lyk, dernæst Familien;
saaledes som min Ven, som adelig dansk Mand tænker.—

Erine.

Om Moders Hjerte kan sig aldrig saa fornægte —
jeg elsker, Himlen veed! ret høit mit Fødeland,
jeg hindred Wilhelm ej at ruste sig mod Fienden,
men Moders Taare flød hver Dag jeg savned ham.

Willemsen. (vi gaae)

Kom Søn, gaae med mig; vi vil søge vor Gunilda.

Erine.

Hey Far! hør først en Ven, du veed at Arild
elsker
Gunilda, og at hun kun venter vi samtykke,
for at erklære sig: giv dem Belsignelsen,
da bliver trefold festlig vor Festes glade Dag.

Willemsen

Men Kone veed du og med Visshed at hun elsker,
i Arild ej allene den unge klække Helt? —

Ders

Derfor forhalede jeg stedse Tid til anden
Forenings-Dagten Dag;— jeg kjender Pigen's Hjerte!
ved alt hvad der er stort og ædelt staaer det højt;
Ej altid finder Pigen, som giver sig med Helten
i ham den samme Mage; Opdragelse som oftest
og Dannelse af Børn, han anseer kun som Byrde.

Erine.

Frygt ikke! Sunild kjender sin Arild alt for vel;
vel saa hun ham med Glæde, da Hændelsen ham førte
i Sommer i vort Huus, da ærede hun Helten, —
men senere hun lærte at kjende ham som Ben,
der og for huuslig Dyd forjener Kjerlighed
og Pigen veed du har Forstand at dømme ret.
(Willemesen staaer som noget i Betænkning.)

Ortesen.

Hvor er jeg ikke glad at jeg just denne Dag,
saa lærerig for mig, har valgt at see dig, Ben.
(han falder Willemesen om Halsen.)

Willemesen. (efter Omarmelsen.)

Velan! Betsignelsen i Dag jeg dem vil give,
men — dog hist komme de (til Ortesen) her Ben, kun
denne Van:
den maae du mig ej nægte, som om du selv var Fader,
han kjender ikke dig: Bliv her, vi andre ville
gaae bort, giv noje Agt hvorledes Begge tale,
fortæl dem at du kjender deres Kjerlighed,

men at du frygter for, de ej vil faae mit Minde
og sig mig da hvert Ord, de falde lod igjen. —
Kom Trine, Wilhelm kom.

(De begive sig i Hast alle tre fra Theatret.)

5te Scene.

Ottesen (betragtende Mindet) Arild og Gunilda
(Komme Saand i Saand paa Theatret, uden at møde
de de Bortgaaende.)

Arild.

Seer elskede Gunilda, at Arild sagde sandt?
Her ingen Slægting er! hvor kan man saa forglemme
den levende Veninde og derimod blot hædre
de døde Venners Minde? (Han tager hende ømt
i Svø, hun seer ømt til ham; dernæst blive
de Ottesen vaer og lade Armene synke ned.)

Ottesen (nærmer sig dem)

God Morgen, elskede Pige.
vær hilset af en Ven! hvis Hjerte fryder sig
at deele kunde Glæden, som alle Venner føle
paa Gunilds Fødselsdag!

Gunilda (lidt undseelig.)

Min Fødselsdag! hvorfra, —
Hr. Ottesen, veed De den er i Dag? hvor kan
paa

paa denne Dag, som hell'get er saa stort et Emne,
vel Tanken om en Pige naae op til Mandens Sjæl?

Arild.

O sandelig! jeg Helten ej misander,
hvis Tinding Gratier selv med Laurbærblade smykke;
naar han beruser af sin Heltedaad kan glemme
den Sandheds Kraft: at Kjerlighed til Fødeland,
at Venkabs Følelse, at Higen til det Edle,
til Sandhed, Plikt og Dyd fremskyndes kun i Hjertet,
som aabent er for ædel Kjerlighed;
den Helt, der glemme kan, at Gratiernes Slægtning
den hulde Møe, som Biv, som Søster, Moder,
kun Mandens Dannelsse fuldkomme ene kan.

Ottesen.

Jeg aldrig bedre Tolk for mine Tanker fandt.

Arild (til Ottesen.)

Formodentlig var De min Heire her den første,
som ofrede en Krands paa dette vores Minde?
(med Fjendelig Skinsyge) den altsaa hellig't blev
Gunildas Fødselsdag! —

Ottesen.

O Nej! mit unge Ben! Jeg kjendte ikke Mindet,
for brave Willemsen henførte mig dertil.

Arild.

De kom dog tidlig til vor Husbonds Boepæl hen, saae de — tilgiv jeg spørger — paa Bejen ingen anden? Af Husets Folk jeg veed at jeg var her den første som ofrede min Krands, og dog fandt jeg alt da den første Krands hængt op, som de see der. (han peger paa den af Guilda først ophængte Krands.)
 min var —
 jeg tilstaaer det — ej Mindet helliget, men Dagen!
 (han tager med kjerlig Omhed Guilda ved Haanden.)

Guilda (smil spøgende.)

Og er det da i Grunden ej det samme?
 Naar saa er, tog jeg Fesl! — Jeg krævede i Dag til Vidne Morgensråden paa Sølelserne, som de ædle Heltes Minde (hun tager Arild ved Haanden.) i Hjertet vakte, og jeg var den første her, som hæstede sin Krands paa dette Minde.

Arild.

Hvad? du min Guilda, du!
 paa denne Dag, som hell'get er dit eget Minde. —

Guilda.

O! sandelig! naar Helten kan forglemme sin
 og ædle Brødres Daad af Omhed for sin Pige,
 da

da er det Pigens Pligt at fransse Heltens Minde.
(De see tavse fierlig paa hinanden.)

Ottesen. (for sig selv)

Jeg kan ei længer bte, — jeg maae den Gamle hente,
Forstillelse var Synd mod saadant ædelt Par!
(Han vil gaae.)

Gunilda.

Hor Faders Ben vil dog først Datt'ren Medhold give?

Ottesen.

Af Hjertet Gunild, og jeg iiler til din Fa'er. —

Arild. (hastig)

For at fortælle ham at Gunild jeg tilbeder?
Umag dem derfor ej, han længe veed det alt; —
Men Fordom gjør at han avidende sig stiller;
han elsker Gunild høit, men jeg — dansk sødt ejer!

Ottesen.

Ej saa, min unge Ben, jeg kiender Gunilds Fader,
han andre Grunde har men —

Arild.

Egemeaet hvilke,
jeg ærer Gunilds Fa'er, men at! hvorfore skal
frit Valgs Betsignelse forhales af en Fader,
naar Grund for Nægtesen af hamej høit tør siges?

Ottesen.

Jeg alting gjøre skal dertil ham at formaae;

Fars

Farvel! snart seer J mig igien paa dette Sted, og
(han gaaer bort fra den ene Side af Theatret,
fra den anden Side kommer til)

De Forrige. Moder Trine og Wilhelm
med en Kurv under Armen.

6te Scene.

Trine.

Her esegode Pige! omt Moders Hierte bringer
dig en tierkommen Gave, ved elsket Broders Haand.
(Wilhelm sætter Kurven ved Siden af Trine,
og tager en Bonders Brudehue, nogle Baand,
en Brudekrands o. s. v. op af Kurven og vis-
ser til Gunilda, lægger det derpaa ned igien.)

Gunilda.

Tak bedste Moder! (de omfavne hinanden. Ar-
rild kysser Trines Haand.)

Trine.

Arrild! o min Son her til
den samme Moders Hierte jeg snart dig nu skal trykke
som min Gunildas Mand — o hvor jeg bliver riig!
Mo'er til to ædle Søner og en Gunildas Mo'er!

Arrild.

Skal Arrild torde haabe? — Var, Moder! vær
velsignet —

du endelig fænde Midde! din Gamle at bevæge.

(Guns

(Gunnild tog Wilhelm tilkiendegive imidlertid
savs Glæde og vise hinanden Kiærtegn.)

Wilhelm.
Kom Søster! lad mig see hvorledes den dig pryder!
(Han tager Brude-Suon og sætter hende paa
Dernæst tager han Brudekrandsen, men betænk
Fer sig, da han vil sætte den paa Hovedet)
Nej! den bør Gunnild kuns af Arilds Haand modtage
hyn valgte ham jo selv, ej blev ved Andres Raad
dig Arild skien en Led at ekses af Gunnild,

(Han leverer Brudekrandsen til Arild.)

Arild.
Tak Wilhelm! jeg den skal som hellig Ting bevare
nu kun som ømt et Pandt paa Broder-Kiærlighed,
dernæst naar Gamle har mig og min Brud velsignet
og den indviet er paa Gunnilds skionne Haar,
da skal den være Pandt paa Faders-Kiærlighed,
paa Moder-Dinhed og paa min Lyksalighed. —

Der Husbond kommer! lad os Pandtet giemme.

(Han lægger Krandsen i Kurven.)

7de Scene.

De Forrige. Willemssen. Ottesen.

Willemssen

(Strækker Armene ud imod Gunnild.)

Min Gunnild! Digte kom her i din Faders Favn!

den gamle Gubbe har som Borger frydet sig
ved Mindet om de brave Landsmænds Hæder; —

den Fryd

var Fion, — men den opvejer ej en Faders Fryd,
som kan omfavne Børn, hvis Hjerter oabne er
for hver en Borger-Pligt! o skønne Dag! du som
gav Landet Hæder, og som skientede Willemsen
en Datter som Gunilda! Tungt — Centnertungt
for mig

er Tanken om det Savn: Gunilda var nu snart
forlade Faders Hiem; til hver en Danhemøe
gior Fædrelandet Krav, at hun engang skal vorde
en ædel Danneqvinde, og Gubben savne maae
den længe vante Pleie; — dog Pligt det byder
thi derfor blev han Fader. — Veed han sin Dat-
ter kun

af ædel Mand omfavnet, der veed at sætte Priis
paa Qvindedyd, der svarer til hver Pligt som Mand,
som Fader, Ven, da bli'er det, langt fra, ham et
meer

saar tungt som før, at sige: Far i Fred!!
(Ved de sidste Ord tager han Gunilda ved Haans
Den og giver hende Arild i Savn.)

(Alles Ansigter tilkiendegive Glæde.)

Wilhelm.

(tager Kurven, hvori Arild skjulte Brandsen)
Aventet Arild, var i Dag den Brudegave.

Wils

Willemsen. (alvorslig)

En Kuro, min Son! sig hvad betyder det?

Wilhelm.

Sa Fa'er, en Kuro, som Arild kunde vente
af omme Mo'ers og kierlig Broders Haand; —

Du, beste Fader! selv jo har indvotet den.

(han tager Brudekrandsen op af den og viser den)

Nu Arild! nu er Pantet vel fuldkommen?

Arild.

(tager Krandsen og sætter den paa Gunilds
Hoved.)

Wilhelm. (til Arild)

Troer du endnu, at Søllessen for Hæder,

at Kiærlighed mod elsk'ede Fødeland,

Naturens Røst i Mandens Bryst kan dvæle? —

Nej! hvo som skionner ej paa huuslig glade Dag,

han foregiver kun at søle for det Store.

Willemsen (tager Ottesen ved Haanden.)

Ben! kjender du en Fa'r i hele Hovedstaden,

som er saa lykkelig som Gubben Willemsen.

Erine.

Og end en Mo'r og Kone lykkelig som jeg?

Ottesen.

Nej meer Lyksalighed jeg intet Var saae nyde,

og

og faa jeg kjender kun, som saa fortjene den; —
 Almindelig Naturens Røst tausgjøres alt
 fra Barnets Fødsel af; — det tidlig lærer Navn
 af Fader, — Moder, Stamme, men ledes ei af dem
 ved Bønhæands Ledsgælse, og de for hvem,
 mindst Barnet burde være fremmet, ach! til dem
 det sig tør østest mindst bevoe.

Willemsen (falder ham i Tølen.)

Nok Ven! vi vil
 ei Dagens Glæde styre, ved Skildring af
 Naturens tabte Ret.

Ottefen.

Gid, blot de, som jeg veed,
 Forældre, Sønner, Døtre, som sjelden ere glade
 forsamlet vare her! — de bleve tvingne til
 Naturens Røst at hylde og — blive lykkelige.

Willemsen.

Her i Naturens Sahl, ved Mindet om de Edle,
 her Wenner, her vi vil Naturen Troestad sværge.
 (Alle stille sig ved Minder, Arild og Gunilda
 i Midten, Trine ved Siden af Gunilda, Otte-
 tesen igjen ved Siden af Trine, Willemsen ved
 Siden af Arild, Wilhelm igjen ved hans Si-
 de; Alle Gatten i Gaarden i Ejerlig Stilling.)

Willemsen og Trine. (Lægge Hænder paa de unge Solf.)

Tag, Børn! imod en Fæters — en Moers Velsignelse!

Wilhelm.

En Bro'er —

Ottesen.

En Ven —

Begge.

Den skønne Dag velsigned

Willemsen og Ottesen.

Alvissdoms Raad, som Alting leder,

Skue naadig til vort glade Vaand!

Algodhed, som kun Held udbreder,

Og Du, Alnaaldens stærke Haand!

Veskyt vor States Kraft og Hæder,

Veskyt hvert Husets ædle Glæder;

Da Held for Borgere, Bondestand,

Og lykkeligt vort Fødeland!

Erine og Gunilda.

Maa Fred kun Borgerheld beskytte,
og være Fjendens Baretægt;
Er huuslig Dyd i stille Hytte
Et Mønster for den unge Slægt,
Da Plantens Blomst ej visnet falder,
Dens Rod naaer Egens Kraft og Alder;
O Held for Kvinde, Børn og Mand,
Dg lykkeligt vort Fødeland!

Wilhelm og Arild.

Dg drage Fjendens stolte Hære
Bevæbnet frem mod Fredens Havn;
Da skal selv Dagens*) Mikhde lære
At staae for Arne, Fødestavn.
Ej Fredens Søn i Kampen blegne,
Hans dræve Mod om Landet hegne!
O Held for ædel Dannemand,
Dg lykkeligt hans Fødeland!

21.

*) den 27de Aprils.

Alle.

Viist Raad og kraftfuldt Værn omkandse
Vor Kreds, vor Flid, vort Held, vor Fret!
Sid Venkabsbaandet huldt omkandse
Vort Nordens frie Lyksalighed!
Beskyt, Algodhed! Statens Hæder;
Beskyt hvert Huses rene Glæder!
Velsign hver Alder, Kjon og Stand
Velsign vort kjære Fædreland!

Willemsen

Gaae nu foran, min Søn! indbyd
hver ærlig Ven at tage Deel i Høitidsbagens Hæder
Vi andre følge vil! —

(De gaae Alle fra Theatret.)

Ende.

